

WIELKI JUBILEUSZ CHRZEŚCJAŃSTWA

Odkupienie ludzkości grzesznej, dalekiej od Boga, jest największym dziełem Bożego Miłosierdzia. Początkiem tego dzieła było Wcielenie i Narodzenie na ziemi Syna Bożego, Jezusa Chrystusa przed dwoma tysiącami lat. Syn Boży stając się Człowiekiem stał się jedynym Pośrednikiem między Bogiem a ludźmi, jedynym najwyższym Kapłanem, który był zdolny przez swoją śmierć i zmartwychwstanie pojednać grzeszną ludzkość z Bogiem i otworzyć wszystkim ludziom drogę do życia i szczęścia wiecznego w Bogu Ojcu.

Z tej zbawczej ofiary Syna Bożego zrodził się Kościół Chrystusowy, w którym poprzez wieki Chrystus Pan żyje, przez swoich kapłanów głosi swoją Ewangelię, ofiaruje się za nas w eucharystycznej ofierze, karmi nas swoim Ciałem i udziela wszystkich łask potrzebnych do zbawienia. Główną, a właściwie jedyną misją Kościoła św. jest kontynuacja dzieła odkupienia Chrystusowego wobec coraz to nowych pokoleń ludzkich, które poprzez wieki rodzą się na ziemi. - Tę swoją misję pełni Kościół św. każdego dnia, od wieków, zwłaszcza poprzez swoją liturgię, przeżywając co roku główne święta naszego odkupienia, które odkupienie to nie tylko przypominają, ale go każdego dnia realizują.

W roku 1300 po narodzeniu Chrystusa Pana papież Bonifacy VIII wprowadził zwyczaj, by równe rocznice od narodzenia i śmierci naszego Odkupiciela wspominać i przeżywać w sposób szczególnie uroczysty. Chcąc zachęcić wiernych do większej gorliwości w przeżywaniu tej szczególnie ważnej rocznicy naszego odkupienia, papież udostępnił wiernym liczne i wielkie odpusty, przywiązane zwłaszcza do pielgrzymki do Stolicy Apostolskiej w Rzymie.

Tak zrodził się w Kościele zwyczaj obchodzenia Jubileuszów odkupienia. Od roku 1300 było ich już wiele, - początkowo co 100 lat, potem co lat 50.

Od roku 1950 datuje się zwyczaj rozpoczynania Jubileuszów odkupienia symbolicznym otwarciem przez papieża świętych drzwi jubileuszowych w bazylice watykańskiej. Zwyczaj ten zapoczątkował papież Pius XII. Święte drzwi, odlane z brązu, ofiarowali katolicy szwajcarscy na podziękowanie Bogu za ocalenie ich kraju od okrucieństw i zniszczeń II wojny światowej. Na tych drzwiach są odlane z brązu płaskorzeźby wyrażające w 16 obrazach najważniejsze wydarzenia z dziejów naszego odkupienia. Te święte drzwi wymownie przypominają nam tę prawdę, którą Chrystus Pan wyraził słowami: „*Nikt nie przychodzi do Ojca inaczej, jak tylko przeze mnie.*” (Jan 14,6) i jeszcze wyraźniej, kiedy mówił: „*Zaprawdę, zaprawdę powiadam wam: Ja jestem bramą owiec...Jeśli ktoś wejdzie przeze Mnie, będzie zbawiony.*” (Jan 10,7 i 9). - Te święte drzwi, które otwiera papież, przypominają także słowa Chrystusa Pana do Piotra: „*Tobie dam klucze królestwa niebieskiego.*” (Mt. 16,19). Słowa te znaczą, że Piotra i jego następców Pan Jezus uczynił strażnikami bramy niebios, poprzez którą wchodzi się do życia wiecznego.

Naszemu pokoleniu została dana od Boga ta łaska, że przeżywamy najważniejszy od roku 1300 Jubileusz Odkupienia, - dwa tysiące lat od narodzenia się naszego Zbawiciela na ziemi, - i że święte drzwi na rozpoczęcie tego Jubileuszu otworzył nasz rodak, Ojciec Święty Jan Paweł II.

Ojciec Święty wiąże z tym Jubileuszem wielkie nadzieje. Spodziewa się w czasie jego trwania wielkiego ożywienia wiary w Boga i w Boskiego Odkupiciela w duszach wszystkich chrześcijan, - duchowego i religijnego odrodzenia, po latach wielkiej laicyzacji, nawet w krajach tradycyjnie chrześcijańskich, a obecnie bardzo zlaicyzowanych; - spodziewa się

także, że ten Rok Święty przybliży chwilę zjednoczenia wszystkich chrześcijan dotąd podzielonych, - a także przyczyni się do uaktywnienia dzieła ewangelizacji ludów nie znających jeszcze Chrystusa.

Jak przeżywać Rok Jubileuszowy i zyskiwać jubileuszowe odpusty?

Duchową i religijną odnowę, do której wzywa nas Ojciec Święty, winien każdy z nas zacząć od siebie, by nie zmarnować łaski Roku Jubileuszowego, jaka została nam dana od Boga. Do każdego z nas kieruje Pan Jezus w tym roku swoje napomnienie: „Czas się wypełnił i bliskie jest królestwo Boże. Nawracajcie się i wiercie w Ewangelię.” (Mk 1, 15). - Te słowa Chrystusowe winny każdego z nas skłonić do głębokiej rewizji swego życia: Jak ja korzystam z Chrystusowego odkupienia? Czy jestem na drodze do zbawienia? Czy żyję według Ewangelii Chrystusowej i Chrystusowego przykładu? Czy mam w sobie Boże życie otrzymane na Chrzcie św. i czy je rozwijam? Z tej poważnej refleksji nad swoim życiem trzeba wyciągnąć konkretne wnioski, postanowienia i czyny. - Szczególnie aktualne w tym Roku Jubileuszowym są słowa św. Pawła Apostoła: „W Imię Chrystusa prosimy: pojednajcie się z Bogiem.” (2 Kor.5,20).

Każdy z nas powinien w tym roku odprawić bardzo dobrze przygotowaną i przeżyta Spowiedź jubileuszową, by całkowicie oczyścić swoją duszę z grzechów. - Komu sumienie powie, że jego Spowiedzi nie były całkiem szczerze, żal za grzechy był bardzo powierzchowny, postanowienie poprawy słabe i nie realizowane, ten powinien odprawić Spowiedź z dłuższego czasu, a może nawet z całego życia. - Najważniejszy przy Spowiedzi jest zawsze prawdziwy, wewnętrzny żal za grzechy i naprawdę mocne postanowienie poprawy, uwzględniające szczególnie te grzechy, które są największe i najczęściej się powtarzają. Postanowienie poprawy musi także

obejmować to, co ja muszę na przyszłość czynić i czego unikać, by moje grzechy, zwłaszcza ciężkie, ciągle się nie powtarzały. Postanowienie to musi być potem realizowane, gdyż bez tego nie ma prawdziwego nawrócenia.

Po oczyszczeniu duszy z grzechów trzeba jak najczęściej, z prawdziwą miłością i oddaniem łączyć się z Panem Jezusem w Komunii Św., gdyż bez tego Boskiego Pokarmu rychło osłabną nasze siły duchowe w drodze do prawdziwej poprawy i do zbawienia.

Nie wolno nam jednak zapominać o tym, że nawet najlepsza Spowiedź nie czyni nas jeszcze świętymi i godnymi królestwa niebieskiego. - Grzech jest chorobą duszy, a gdy grzechy są ciężkie, to jest to choroba śmiertelna, gdyż odbiera człowiekowi życie Boże. Grzechy, zwłaszcza ciężkie, zostawiają w duszy głębokie rany, powodują osłabienie duchowe i wzmagają nasze złe skłonności. - Poza tym trzeba pamiętać o tym, czego uczy nas katechizm naszej wiary, że Bóg jest Sędzią sprawiedliwym, który za dobro wynagradza, a za zło karze. Przy dobrej Spowiedzi Bóg odpuszcza nam grzechy, daruje karę wieczną, jeżeli na nią zasłużyliśmy, ale pozostaje do odpokutowania kara doczesna. Tęgo żąda Boża sprawiedliwość. - Leczenie chorej duszy oraz zadośćuczynienie Panu Bogu, Kościołowi i bliźnim wyrządzonej krzywdy jest konieczne, by być godnym szczęścia wiecznego, oglądania najświętszego Boga i zjednoczenia się z Nim. - Stąd wynika konieczność pokuty za popełnione grzechy. Jeżeli nie zdołamy w tym życiu doczesnym dojść do pełnego duchowego uzdrowienia i wynagrodzić Bogu i ludziom za popełnione grzechy, to nawet pojednani z Bogiem będziemy musieli przejść bolesne leczenie zranionej grzechami duszy i wynagrodzić Bogu poprzez cierpienia czyścicowe w życiu przyszłym.

W tej pokucie, Miłosierny Bóg chce nam pomóc. Oto daje nam do dyspozycji nieskończone zasługi Jezusa Chrystusa, Swojego

Syna, Jego Najświętszej Matki oraz Świętych Pańskich. Jest to bezcenny skarb, z którego my, ubodzy i biedni grzesznicy, możemy korzystać, by prędzej wypłacić się boskiej sprawiedliwości. Klucz do tego skarbu dał Chrystus Pan swojemu Kościołowi, a konkretnie św. Piotrowi i jego następcom, którzy mogą otwierać ten skarb dla wiernych i udostępniać im korzystanie z niego. Nazywamy to odpustem. Ojciec Święty Jan Paweł II w swej bulli na rozpoczęcie Roku Jubileuszowego, określa odpust w takich słowach: „Przez odpust zostaje darowana skruszonemu grzesznikowi kara doczesna za grzechy zgładzone już co do winy.”

Kościół św. od wielu już wieków udostępnia wiernym możliwość zyskiwania odpustów, by pomóc wiernym w naprawie skutków grzechów i w wynagrodzeniu Bogu za ich popełnienie. W celu uzyskania odpustu, należy wypełnić określone warunki.

Warunki zyskiwania odpustów w Roku Jubileuszowym

W Roku Wielkiego Jubileuszu, który przeżywamy, Ojciec Święty udostępnił nam bardzo wielkie i liczne odpusty. Każdy z nas może w tym roku uzyskać codziennie odpust zupełny, to znaczy darowanie wszystkich kar za grzechy. Odpust ten możemy uzyskać dla siebie, lub ofiarować go za dusze w czyśćcu cierpiące.

Najważniejszym warunkiem zyskania odpustu jest Spowiedź i Komunia św. Kto żyje w stanie grzechu ciężkiego, nie może zyskać żadnego odpustu. Dlatego właśnie tyle uwagi poświęciliśmy wyżej tym Sakramentom. Spowiedź nie jest konieczna przed każdym zyskaniem odpustu. Wystarczy ją odprawić co pewien czas. Najważniejsze jest to, by przy zyskiwaniu odpustu być w stanie łaski uświęcającej. Komunia św. natomiast powinna się łączyć z zyskiwaniem odpustu.

Oprócz Spowiedzi i Komunii św. do zyskania

odpustu zupełnego należy wypełnić jeszcze inne warunki. - Najczęściej wymagana jest religijna pielgrzymka.

Zwyczaj pielgrzymowania do miejsc świętych, bardzo dawny i powszechny w całym Kościele, nawiązuje do tej prawdy, że całe nasze życie doczesne jest pielgrzymowaniem do domu Ojca niebieskiego. Stąd i cały Kościół Chrystusowy na ziemi nazywa się Kościołem pielgrzymującym. - Pielgrzymka religijna wymaga od jej uczestników pewnej ascezy, wyrzeczenia i ofiary, dlatego jest wyrazem pokuty, dobrej woli i otwarcia się na łaski Boże. Poza tym pielgrzymka ożywia gorliwość religijną, ducha modlitwy, oraz przyczynia się do zacieśnienia między pielgrzymami więzów wzajemnej miłości, wzajemnego usługiwania sobie, zwłaszcza wobec pielgrzymów słabszych czy chorych. Poprzez to dobrze przeżyta pielgrzymka staje się doskonałą szkołą życia chrześcijańskiego. Pan Bóg odpowiadając na tę dobrą wolę i czyni pokutne pielgrzymów, daje im szczególne łaski, umacnia ich duchowo, i często wysłuchuje ich prośby, w sposób nieraz nadzwyczajny, a nawet cudowny.

Pielgrzymki wymagane do zyskania odpustu jubileuszowego mogą być następujące:

1. Pielgrzymka do Ziemi Świętej, a w niej nawiedzenie jednej z bazylik związanych z naszym odkupieniem: - Bazyliki Narodzenia Pańskiego w Betlejem, Zwiastowania N.N.P. w Nazarecie lub Grobu Pańskiego w Jerozolimie.

2. Pielgrzymka do Rzymu, a w niej nawiedzenie jednej z bazylik papieskich albo jednej z trzech innych wyznaczonych bazylik, lub nawiedzenie katakumb, czyli cmentarzy chrześcijańskich z pierwszych wieków Kościoła św.

3. Pielgrzymka do jednego z kościołów wyznaczonych w danej diecezji przez jej ordynariusza, czyli biskupa zarządzającego diecezją. Wykaz kościołów w naszej Archidiecezji, w których można uzyskać odpust jubileuszowy jest wypisany na folderze, który księża roz-

dawali wiernym w naszej parafii w czasie wizyty duszpasterskiej. W czasie tych pielgrzymek i nawiedzania kościołów należy wziąć udział we mszy św. lub w innym nabożeństwie liturgicznym.

4. Odpust jubileuszowy można uzyskać za nawiedzenie wyżej wymienionych kościołów nie tylko w czasie pielgrzymki parafialnej, ale także za nawiedzenie ich w mniejszej grupie wiernych /np. w rodzinie/, lub nawet indywidualnie. W czasie takiego nawiedzenia należy przez pewien czas adorować Pana Jezusa w Najświętszym Sakramencie Ołtarza, łącząc tę adorację z pobożnym rozmyśleniem. Należy także odmówić *Ojcze Nasz...*, *Wierzę w Boga...* oraz dowolną modlitwę do Matki Bożej w intencjach określonych przez Ojca Świętego. W dniu zyskania odpustu trzeba przystąpić do Komunii św.

Wielką nowością obecnego odpustu jubileuszowego jest odpust zupełny, który można uzyskać za nawiedzenie braci będących w jakiegokolwiek potrzebie, lub zmagających się z trudnościami /np. chorych, więźniów, osoby niepełnosprawne/. - Ten rodzaj odpustu ma nam przypomnieć, że nawiedzając i wspomagając potrzebujących naszej pomocy ludzi, nawiedzamy i wspomagamy w ich osobach samego Pana Jezusa, w myśl tego, co powiedział: „*Wszystko, co uczyniliście jednemu z tych braci moich najmniejszych, Mnieście uczynili.*” (Mt 25,40). - Celem tego odpustu jest rozbudzenie u wiernych naszych czasów, tak bardzo przesiąkniętych egoizmem i nieczulicą, poczucia odpowiedzialności za los naszych bliźnich i skłonienie ich do czynnego miłosierdzia, od którego zależy korzystanie z Bożego Miłosierdzia.

Inną nowością tegorocznego odpustu jubileuszowego jest odpust za każdy czyn pokutny, np. zadany sobie w danym dniu post, lub odmówienie sobie alkoholu lub tytoniu przez ludzi mających skłonność do tych używek. Ten czyn pokutny należy połączyć z ofia-

rą pieniężną na cele charytatywne. - Odpust ten ma nas skłonić do wyrabiania w sobie ducha pokuty, który stanowi jak gdyby samo serce Jubileuszu. Rok ten powinien zaowocować duchem pokuty, tak bardzo koniecznym w naszych czasach, w których większość ludzi jest nastawionych tylko na konsumpcję często dóbr zbytecznych i nieumiarkowane szukanie przyjemności.

Przy zyskiwaniu odpustów za nawiedzanie ludzi potrzebujących pomocy, lub za czyny pokutne, wymagana jest w danym dniu także wspomniana wyżej modlitwa jubileuszowa, oraz przyjęcie Komunii św.

Wymienione odpusty zupełne można zyskać tylko jeden raz w ciągu dnia. Przepisy o odpustach jubileuszowych nie zmieniają dotychczasowych przepisów o zyskiwaniu odpustów. Są one nadal aktualne.

Trzeba podkreślić, że oczyszczenie się z grzechów i ich skutków, jest tylko jednym z zadań tego Jubileuszu, natomiast jego głównym celem jest duchowe i religijne odrodzenie członków Kościoła Chrystusowego, życie według Jego Ewangelii, usilne i wytrwałe dążenie do zbawienia wiecznego i doskonałości chrześcijańskiej przez ofiarną służbę Bogu i ludziom. Najdoskonalszym wzorem i pomocą w życiu prawdziwie chrześcijańskim jest Najświętsza Maria Panna, Matka Odkupiciela, najbliższa Jego Współpracownica w dziele odkupienia i najwierniejsza Jego Uczennica. - Jako Matka Boskiego Zbawiciela, jest Ona zarazem Matką Jego Kościoła i wszystkich jego członków, Pośredniczką wszystkich łask i niezawodną Przewodniczką na drodze do życia wiecznego w Bogu, do domu Ojca Niebieskiego.

ks. Józef Kołodziejczyk